

Arrest

nr. 122 249 van 9 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BRUEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek.

De commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verwacht mag worden dat verzoekers beslissing om een zelfmoordaanslag te plegen gepaard ging met grote emoties en een diepe overtuiging en dat verzoekers

verhaal dat hem het paradijs en 70 maagden werden beloofd allesbehalve van een diepere religieuze gewaarwording of een grote overtuiging van de noodzaak van de jihad getuigt. Verzoeker geeft hier in zijn verzoekschrift geen verklaring voor.

De commissaris-generaal heeft ook gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich door één toespraak zou laten overreden om een zelfmoordaanslag te plegen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij niet van de ene op de andere dag in de greep van de taliban is gekomen maar dat dat hij verblind was door de propaganda die voortdurend wordt gemaakt. Dit komt echter niet overeen met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor. Op de vraag waarom hij nooit met anderen over zijn gevoelens voor de jihad en vechten had gesproken, antwoordde hij immers dat hij dit voor het eerst tijdens de toespraak van moefiti Wakil hoorde.

Verder acht de commissaris-generaal het ook onwaarschijnlijk dat verzoeker zich door zijn ouders zou hebben laten ompraten. Verzoeker stelt dat hij thuis werd geconfronteerd met het verdriet van zijn ouders, dat zijn ouders hem duidelijk maakten dat hij zou worden verkocht aan organisaties die de zelfmoordaanslag beramen en dat zijn beslissing zijn familie in de problemen zou brengen. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker aan al deze zaken niet zelf zou gedacht hebben en dat hij zich zo gemakkelijk zou laten ompraten. Bovendien strookt dit ook niet met verzoekers verklaring dat hij pas in Griekenland het verkeerde van zijn keuze inzag.

Tot slot wijst de Raad er op dat het niet geloofwaardig is dat LI openlijk via de Moefti oproept voor kandidaten om een zelfmoordaanslag te plegen en de aangewezen kandidaat toestaat om thuis om toestemming te verzoeken aan zijn ouders. Op die wijze loopt LI het risico dat een geplande zelfmoordaanslag aan de oren komt van de autoriteiten, wat niet de bedoeling kan zijn van een zelfmoordaanslag.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal oordeelt dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, maar dat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan niet van die aard is dat men een veilig bestaan kan leiden. Hij toont echter op geen enkele wijze aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat burgers op dit ogenblik in heel Pakistan een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 februari 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat haar relaas niet ongeloofwaardig is en dat zij voortdurend beïnvloed werd door de taliban. De verzoekende partij dient een usb-stick in over de verdwijning van haar broer en haar vader. Zij vraagt of de beelden van de usb-stick ter terechtzitting kunnen bekeken worden zodat zij daarover enige uitleg kan verschaffen. Zij licht toe dat de taliban deze videobeelden heeft opgestuurd en dat daarop de beelden staan van haar broer en vader in gevangenschap omwille van de verzoekende partij.

1.4.3. De Raad heeft in zijn beschikking uitgebreid aangegeven waarom hij het asielrelaas ongeloofwaardig acht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op de zitting geen argumenten aanvoert die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Eenvoudigweg stellen dat haar relaas niet ongeloofwaardig is en dat zij voortdurend beïnvloed werd door de taliban volstaat niet om de concrete vaststellingen uit de beschikking te ontkrachten.

De beelden op de usb-stick kunnen hieraan niets veranderen. Uit niets blijkt immers dat de man die op de beelden onder schot wordt gehouden de vader of de broer van de verzoekende partij is. Bovendien kan de Raad niet vaststellen wat de mannen op de beelden zeggen aangezien de verzoekende partij geen eensluidend verklaarde vertaling heeft neergelegd. Verder is het ook vreemd dat op de beelden slechts één man in gevangenschap te zien is, terwijl men zou verwachten dat zowel de vader als de broer van de verzoekende partij op de beelden te zien zouden zijn, zoals hij overigens ter terechtzitting stelde. Tot slot is er geen enkele garantie dat de gewapende mannen op de beelden echte talibanleden zijn en dat wat er op de usb-stick te zien is niet volledig in scène is gezet. Dit klemmt des te meer nu aan

het relaas van verzoekende partij, namelijk dat zij gevisieerd wordt door de taliban/LI geen geloof wordt gehecht.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS